

A woman with long, wavy hair is playing a cello. She is positioned in front of a rustic wall made of stone and brick. The lighting is dramatic, highlighting the texture of the wall and the woman's profile. The cello is a rich, dark wood color. The overall mood is artistic and intimate.

FESTIVAL TORROELLA DE MONTGRÍ

Del 18 de juliol al 23 d'agost de 2014
www.festivaldetorroella.cat

Divendres, 1 d'agost de 2014
22h - Auditori Espai Ter

PAUL LEWIS, piano

 **JOVENTUTS MUSICALS
DE TORROELLA DE MONTGRÍ**

PROGRAMA

1a Part

Ludwig van Beethoven (1770-1827)

Sonata per a piano núm. 30 en mi major, Op. 109 (1820)

Vivace, ma non troppo

Prestissimo

Andante molto cantabile ed espressivo

Sonata per a piano núm. 14 en do sostingut menor, Op. 27, núm. 2, «Clar de lluna» (1801)

Adagio sostenuto

Allegretto

Presto agitato

2a Part

Ludwig van Beethoven

Sonata per a piano núm. 13 en mi bemoll major, Op. 27, núm. 1 (1801)

Andante

Allegro molto e vivace

Adagio con espressione

Finale: Allegro vivace

Sonata per a piano núm. 32 en do menor, Op. 111 (1821-1822)

Maestoso. Allegro con brio ed appassionato

Arietta: Adagio molto semplice e cantabile

«La música sempre serà més gran que tu»

La integral de les sonates per a piano de Beethoven és un dels reptes més importants al qual es pot enfrontar un pianista. Les 32 obres que l'integren constitueixen una mirada completa a l'evolució estilística del compositor, una autèntica i sincera autobiografia personal i musical que demana de l'interpret una gran tècnica, molts anys de treball i una versatilitat interpretativa extraordinària. El britànic Paul Lewis (n. 1972) va abordar el cicle complet entre 2005 i 2007 en sales de concerts d'Europa i els Estats Units, i paral·lelament les va enregistrar en estudi per Harmonia Mundi i va aconseguir convèncer tothom.

Lewis explica en un article al diari *The Guardian* que el que va fer possible que escometés aquest «impossible viatge», com qualifica fer la integral de les sonates de Beethoven, va ser adonar-se'n que no tenia fi. «No importa el que facis, per molt lluny que vagis o el temps que passis amb aquestes obres, la música sempre serà més gran que tu. Tan ràpid com creus que has trobat les riqueses de les obres, en descobreixes de noves, i quan més a prop imagines que estàs del cim, desapareix de sobte de la teva vista. Aquesta música no l'abastes mai i és això precisament el que la fa tan fascinant per al públic i per a l'artista», assenyala.

El concert comença i acaba amb dues de les tres últimes sonates de Beethoven, les números 30 i 32, escrites al mateix temps que els seus testaments musicals, la *Novena simfonia* i la *Missa solemnis*; entre totes dues, les sonates número 13 i 14, obres breus i substancioses que comparteixen l'Opus 27.

La *Sonata número 30 en mi major*, Opus 109, dedicada a Maximilian Brentano, filla d'un amic de Beethoven, evidencia una gran llibertat en l'ús dels moviments, que s'allunya definitivament de l'esquema tradicional. El *Vivace, ma non troppo* inicial és un dels més originals del compositor. Dos conceptes temàtics antitètics, el *Vivace* i l'*Adagio*, es combinen i intercalen com si fos una improvisació. El *Prestissimo* central, de caràcter brillant, dona pas al moviment sobre el qual gravita tota la sonata, l'*Andante molto cantabile ed espressivo*, format per una sèrie de variacions que han perdut el seu caràcter ornamental per esdevenir un feliç exemple de com desenvolupar una idea a través d'increïbles efectes rítmics i sons extrets d'una breu melodia.

Les sonates 13 i 14 estan agrupades pel mateix opus sota el títol *Quasi una fantasia*, que anuncia les originals solucions formals de les obres. La famosa número 14, batejada com a *Clar de lluna* pel crític-poeta Ludwig Rellstab perquè el primer moviment l'evocava el llac dels Quatre Cantons sota la llum d'un clar de lluna, és una obra de gran bellesa. Beethoven deixa de banda l'habitual *Allegro* inicial per substituir-lo per un *Adagio sostenuto* que indica «si dove sonare delicatissimamente» (s'ha de tocar molt delicadament), en el qual alguns han vist signes precursors de l'impressionisme i que el pianista Alfred Cortot analitzà així: «Una pesada capa de plom gravita sobre aquesta música, una cosa que fa impossible expressar-se amb massa força. És un dolor que, en la seva intensitat, es replega sobre si mateix i es destrueix.» El breu *Allegretto* serveix de transició a l'apassionat i vertiginós *Presto agitato*. Al seu costat, la *Sonata número 13* és la germana petita, la *Ventafocs*, una obra de moviments contrastats que ha de tocar-se sense interrupció en la qual destaca la fantasia de l'*Allegro molto e vivace* i el tempestuós i triomfal *Allegro vivace* final.

La *Sonata número 32* és l'última de les grans sonates per a piano de Beethoven escrita quan el compositor estava completament sord. La va dedicar a l'arxiduc Rodolf, dedicatori d'altres obres del compositor. Estructurada en dos moviments, l'obra comença amb una impressionant introducció que precedeix una secció fugada que es desenvolupa formant un *Allegro* de gran envergadura. Es tracta d'un moviment tens, que de vegades es manifesta de forma tempestuosa. Per a Wilhelm Kempff els dos temes sobre els quals s'aixeca aquest gran moviment d'apertura caracteritzen musicalment el compositor: l'un és lapidari, despietat, mentre que l'altre és consolador. Per contrast, les variacions de l'*Arietta (Adagio molto semplice e cantabile)* ens traslladen a un panorama de calma i serenitat. El breu tema melòdic de vuit compassos apareix en primer lloc en forma de peça cantable per reapareixer a continuació com a variacions fins a arribar a una extensa *coda* en la qual el final reapareix per cloure brillantment la sonata.

PAUL LEWIS, piano

Nascut a Liverpool (Gran Bretanya), Paul Lewis està considerat internacionalment com un dels pianistes més importants de la seva generació, amb una agenda plena de compromisos a les sales de concerts i festivals més importants del món. Va estudiar amb Ryszard Bakst a la Chetham's School of Music i amb Joan Havill a la Guildhall School of Music and Drama de Londres. També va treballar amb Alfred Brendell. Després dels èxits aconseguits en els concursos internacionals de Londres i de Tunbridge Wells, va iniciar una brillant carrera internacional.

Ha estat guardonat amb premis tan importants com l'Instrumentista de l'Any de la Royal Philharmonic Society, el South Bank Show Award Classical Music, el Diapason d'Or de l'Any, dos premis Edison consecutius, el 25è Premi Internacional Accademia Musicale Chigiana de Siena, el premi de la Crítica Discogràfica d'Alemanya, un premi Limelight a Austràlia i tres premis Gramophone, incloent-hi el Disc de l'Any de 2008. El 2009 va ser investit doctor *honoris causa* per la Universitat de Southampton (Gran Bretanya). Els cicles complets de les obres fonamentals de Beethoven i Schubert li han valgut el reconeixement unànim de la crítica internacional

Paul Lewis ha actuat al costat d'orquestrats tan importants com la Royal Concertgebouw Orchestra, London Symphony, Boston Symphony, Chicago Symphony, Los Angeles Philharmonic, New York Philharmonic, Philharmonia, London Philharmonic, NHK Symphony, Bavarian Radio Symphony, Oslo Philharmonic, Leipzig Gewandhaus, Czech Philharmonic, Tonhalle-Orchester Zürich i Mahler Chamber Orchestra, en col·laboració amb directors com Colin Davis, Bernard Haitink, Christoph von Dohnanyi, Mark Elder, Charles Mackerras, Wolfgang Sawallisch, Daniel Harding, Andris Nelsons, Paavo Järvi, Jiri Belohlavek, Pablo Heras-Casado i Stéphane Deneve.

La seva carrera de recitals l'ha portat a escenaris com el Royal Festival Hall de Londres, Carnegie i Alice Tully Hall de Nova York, Musikverein i Konzerthaus de Viena, Philharmonie i Konzerthaus de Berlín, Toppan Hall i Oji Saló de Tòquio, Orchestra Hall de Chicago, Concertgebouw d'Amsterdam, Tonhalle Zurich, Festspielhaus, Palau de la Música de Barcelona i Sydney Opera House.

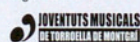
Paul Lewis és convidat sovint a molts dels festivals més prestigiosos del món, com els de Lucerna, Mostly Mozart a Nova York, Tanglewood, Schubertiade, Salzburg, Edimburg, La Roque d'Anthéron, Rheingau, Klavier Festival Ruhr i els Proms de Londres, on l'any 2010 va ser el primer pianista a realitzar el cicle complet dels concerts de piano de Beethoven en una temporada.

La seva premiada discografia, editada per Harmonia Mundi, inclou les sonates completes i els concerts per a piano de Beethoven, les *Variacions Diabelli*, la Sonata de Liszt en si menor, a més d'altres obres del compositor, totes les grans obres per a piano escrites per Schubert en els seus sis últims anys de vida, els tres cicles de cançons de Schubert amb el tenor Mark Padmore i els quartets per a piano de Mozart. Entre els seus futurs plans de gravació per a Harmonia Mundi destaquen el *Concerto núm. 1 per a piano* de Brahms amb l'Orquestra Simfònica de la Ràdio de Suècia sota la direcció de Daniel Harding, i composicions per a solo de Schumann i Mussorgski.

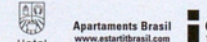
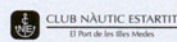
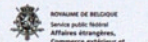
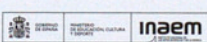
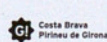
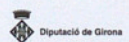
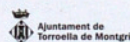
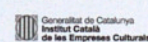
Amb la seva dona, la violoncel·lista noruega Bjørg Lewis, és director artístic de Midsummer Music, un festival de música de cambra que se celebra cada any a Buckinghamshire (Gran Bretanya).

Paul Lewis debuta al Festival de Torroella.

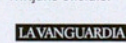
Organitza:

Patrocina:

Mitjans oficials:

Col·laboren:

